

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО

Легенький Микола Іванович,
кандидат педагогічних наук,
доцент, докторант кафедри
адміністративного права і процесу,
Національний університет
«Львівська політехніка», Україна, м. Львів
e-mail legenkyj@ukr.net
ORCID 0000-0003-4179-1964

doi: 10.21564/2414–990x.136.93708
УДК 342.95:351.851

ЗАКОНОДАВЧЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН У СФЕРІ ІННОВАЦІЙ В ОСВІТІ

Обґрунтовано актуальність інноваційності в освітній сфері та важливість належного правового регулювання зазначеної діяльності. Проаналізовано законодавчу базу, яка регулює інноваційні відносини в освітній сфері. Визначено проблемні аспекти та внесено відповідні пропозиції. Уточнено зміст поняття «правові інновації».

Ключові слова: законодавче регулювання; освітні інновації; сфера освіти; правові інновації.

Легенький Н. И., кандидат педагогических наук, доцент, докторант кафедры административного права и процесса, Национальный университет «Львовская политехника», Украина, г. Львов.

e-mail: legenkyj@ukr.net ; ORCID 0000-0003-4179-1964

Законодательное регулирование отношений в сфере инноваций в образовании

Обоснована актуальность инновационности в образовательной сфере и значимость соответствующего правового регулирования вышеуказанной деятельности. Осуществлен анализ законодательной базы, которая регулирует инновационные отношения в образовательной сфере. Определены проблемные аспекты и внесены соответствующие пропозиции. Обосновано содержание понятия «правовые инновации».

Ключевые слова: законодательное регулирование; образовательные инновации; сфера образования; правовые инновации.

Вступ. Незважаючи на відносно короткий термін існування, ідеї інноваційного навчання отримали широкий розвиток і розповсюдження як серед

дослідників в галузі педагогіки та психології, так і широких верств педагогічної громадськості. А розробка значної кількості технологій та відповідних соціально-педагогічних механізмів їх запровадження потребує налаштування відповідної організаційно-управлінської та нормативної систем, які б належним чином регулювали зазначені процеси.

Інноваційна діяльність загалом передбачає систему взаємопов'язаних і взаємообумовлених заходів, сукупність яких забезпечує формування саме інновацій. Фундаментальною основою зазначеної системи є наукові дослідження, результати яких продукуються у формі відкриттів та винаходів. На їх базі має бути розгорнута проектно-технологічна діяльність, тобто розробка та запровадження інноваційних проектів, які по суті своїй є запровадженням у практику теоретичних відкриттів і винаходів у вигляді конкретних інноваційних технологій. Освітній рівень інноваційної діяльності передбачає підготовку відповідних фахівців, компетенції яких дозволять їм здійснити практичну реалізацію новостворених технологій. Більш того, сучасна освітня система повинна готувати не лише фахівців, здатних до запровадження інновацій, але й творчих особистостей, здатних до продукування власних інноваційних технологій.

Виклад основного матеріалу. До основних нормативно-правових актів, які регламентують суспільні правовідносини в інноваційних процесах освітньої сфери, слід віднести закони України «Про інноваційну діяльність», «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», «Про вищу освіту» та «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні». Закон України «Про інноваційну діяльність» прийнятий Верховною Радою України у 2002 р. За майже 15 років функціонування до нього внесено 7 змін, причому остання датується 2014 р. Законом даються такі визначення понять «інновація» та «інноваційна діяльність»: «Інновації – новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоздатні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери. Інноваційна діяльність – діяльність, що спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг» [1, с. 266].

Зауважимо, що неодноразові спроби науковців дати власні визначення цих понять уже свідчать про те, що їх зміст не повною мірою відповідає вимогам сучасності.

Закон формулює головну мету та принципи державної інноваційної політики, регламентує шляхи державного регулювання у сфері інноваційної діяльності, визначає повноваження Верховної Ради України та органів місцевого самоврядування, Кабінету Міністрів України та центральних органів виконавчої влади у сфері інноваційної діяльності. Додатково цілий комплекс напрямів діяльності покладено на центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності. Відразу

зауважимо, що за час функціонування Закону структурні урядові зміни не один раз стосувалися цього центрального органу і, врешті-решт, зазначену функцію виконує Міністерство освіти і науки. Окремі напрямки цієї діяльності перебрали на себе Мінфін і Мінекономрозвитку, які через Державну службу інтелектуальної власності реалізують державну політику у сфері інтелектуальної власності, що є визначальним складником інновацій. Така ситуація в системі управління інноваційними процесами видається вкрай неефективною.

Законом достатньо детально прописані правовий режим інноваційних проєктів, продуктів і продукції, інноваційних підприємств та процедура державної реєстрації інноваційних проєктів. Одночасно Закон доповнено положенням, згідно з яким порядок державної реєстрації інноваційних проєктів визначається Кабінетом Міністрів України. Для імплементації цієї норми у 2003 р. Постановою Кабінету Міністрів затверджено Порядок державної реєстрації інноваційних проєктів і ведення Державного реєстру інноваційних проєктів. Зауважимо, що за час функціонування до зазначеного акта вносилося понад 30 змін [7].

Також Законом передбачена можливість фінансової підтримки і пільгового оподаткування інноваційної діяльності, визначено джерела та порядок цієї підтримки. Зазначимо, що Закон приділяє незначну увагу інноваційній діяльності в освітній сфері. Фактично чи не єдиним посиланням на можливості освітньої інноваційної діяльності є ст. 2, яка відносить до принципів державної інноваційної політики забезпечення взаємодії науки, освіти, виробництва, фінансово-кредитної сфери та підготовку кадрів у сфері інноваційної діяльності. Однак аналіз статей 14–16, що формулюють вимоги до інноваційного продукту та інноваційної продукції, а також визначають статус інноваційного підприємства, дає підстави стверджувати, що інноваційні освітні технології внаслідок своєї специфіки не повною мірою підпадають під вимоги зазначених норм, а отже, не можуть вважатися інноваціями [1, с. 268].

Розуміння необхідності вдосконалення положень аналізованого Закону спричинило розробку проєкту нової редакції Закону України «Про інноваційну діяльність», але через численні зауваження до законопроекту ініціатива не була реалізована [11, с. 11].

З метою концентрування державних зусиль на головних напрямках наукового та науково-технічного розвитку в 2012 р. було ухвалено Закон України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» [2]. Законом диференційовано інноваційні пріоритети шляхом їх поділу на стратегічні та середньострокові, визначено порядок формування зазначених напрямків та означено коло проблем, які можуть бути віднесеними до стратегічного рівня. Незважаючи на те, що до стратегічних пріоритетних напрямків освітніх питань не віднесено, наголосимо, що суттєва частина зазначених пріоритетів може реалізована за активної участі університетської науки. На думку багатьох науковців та практиків, яка дістала підтвердження на слуханнях з питання «Законодавче забезпечення розвитку Національної інноваційної системи: стан та шляхи вирішення», які відбулися в

Комітеті Верховної Ради України з питань науки і освіти 5 червня 2016 р., реалізацію низки законів інноваційної сфери, в тому числі й аналізованого, фактично зупинено насамперед через відсутність державних цільових програм прогнозування науково-технічного та інноваційного розвитку України.

Не запрацював і Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність», прийнятий у 2016 р. [3]. Першочерговою причиною цього є вкрай низькі темпи імплементації зазначеного нормативного акта.

Українська загальмовані темпи імплементації і іншого надважливого освітнього Закону України «Про вищу освіту» [4]. Цим Законом чітко визначено визначальна роль вищої освіти у підготовці конкурентоспроможного людського капіталу для високотехнологічного та інноваційного розвитку країни. На розвиток цього концептуального положення ст. 65 відносить до основних завдань наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності вищих навчальних закладів застосування нових наукових та науково-технічних знань під час підготовки фахівців з вищою освітою та формування сучасного наукового кадрового потенціалу. Тут варто зазначити, що законодавець переважно трактує інноваційну діяльність як таку, що здійснюється вищими навчальними закладами, нівелюючи при цьому актуальність і значимість розробки та впровадження в освітній процес інноваційних педагогічних технологій. Виняток становить ст. 28, яка відносить до змісту діяльності університету та академії інноваційну освітню діяльність. То ж коледж, на думку законодавців, інноваційною освітньою діяльністю займатися не повинен.

Чинний Закон України «Про освіту» питанням інновацій не приділяє уваги взагалі. Але проект нового закону «Про освіту», що на даний час пройшов перше читання і знаходиться на доопрацюванні в комітетах Верховної Ради, має цілу низку новацій. Так, ст. 5 декларує освіту державним пріоритетом, що забезпечує системний розвиток суспільства, до складу якого включено і інноваційний. Але, на нашу думку, перелік завдань національної політики у сфері освіти бажано доповнити положенням, яким передбачити державну підтримку сучасних освітніх інноваційних технологій. Важливими є і положення законопроекту, які відносять до основних професійних ознак 7 і 8 рівнів Національної рамки кваліфікацій готовність фахівця до здійснення інноваційної чи науково-інноваційної діяльності. Також заслуговує на увагу пропозиція про віднесення до функцій Національної академії педагогічних наук питання проведення незалежної наукової експертизи освітніх інновацій, а також розроблення та експериментальна перевірка інноваційних моделей освіти [5].

Попри численні зауваження, зазначений законопроект є прогресивним за багатьма параметрами суспільного розвитку, в тому числі й з точки зору законодавчого закріплення інноваційних освітніх технологій. Однак варто підкреслити значимість не тільки і не стільки його ретельного доопрацювання та прийняття, скільки належної й своєчасної імплементації, оскільки, як показує досвід правозастосовної практики, основна небезпека очікує прийняті закони саме на етапі впровадження.

Серед урядових документів, які мають визначальну роль для розвитку освітніх інновацій, слід виділити Концепцію розвитку національної інноваційної системи, схвалену Розпорядженням Кабінету Міністрів 17 червня 2009 р. [8]. Важливим положенням Концепції є віднесення до головних структурних елементів Національної інноваційної системи підсистеми державного регулювання, а саме законодавчих, структурних та функціональних інституцій, які забезпечують встановлення і реалізацію нормативного забезпечення інноваційної сфери та підсистеми освіти, до якої, зокрема, віднесено державні і місцеві органи управління освітою, вищі навчальні заклади та інші навчальні заклади, які проводять підготовку, перепідготовку та підвищення кваліфікації кадрів. Особливу вагу приділено в Концепції завданням забезпечення інноваційної спрямованості системи освіти, яке пропонується здійснити через підвищення рівня комп'ютеризації, активізації інноваційної діяльності вищих навчальних закладів, створення в системі освіти інноваційних структур і реформування освіти, ґрунтуючись на національних традиціях та європейських стандартах. Значимість зазначених положень, на нашу думку, була б більш вагомою за умови її доповнення завданням розробки та впровадження інноваційних освітніх технологій, здатних забезпечити більш ефективну підготовку фахівців, готових як до сприймання інновацій, так і до самостійного продукування інноваційних технологій у різноманітних сферах людського життя.

Серед підзаконних нормативних актів, предметом регулювання яких є відомчі інновації, на особливу увагу заслуговує Положення про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності, затверджене наказом Міністерства освіти і науки України від 7 листопада 2000 р. № 522. За більше ніж 15 років чинності до нього двічі вносилися поправки і доповнення, і досі його норми діють доволі ефективно. Методологічно важливим є визначення Положенням саме інноваційної освітньої діяльності в системі освіти. На нашу думку, подібне трактування підкреслює різницю між освітньою інновацією – тобто інновацією, спрямованою на запровадження прогресивних освітніх технологій, та інновацією у сфері освіти, тобто інноваційними напрацюваннями, передбаченими для впровадження в різноманітні сфери людського життя і діяльності, розробка яких здійснюється саме освітніми науковими і навчально-науковими установами.

Положенням чітко визначено зміст понять «інноваційна освітня діяльність у системі освіти», «інноваційний освітній продукт» та «освітні інновації», до яких віднесено вперше створені чи вдосконалені освітні, навчальні, виховні, управлінські системи, їх компоненти, що мають істотно поліпшити результат освітньої діяльності. Дано перелік об'єктів і суб'єктів інноваційної діяльності. До об'єктів віднесено: «...нові знання, інноваційні освітні програми і проекти, навчальний та виховний процеси, організаційні та адміністративні рішення, а також рішення іншого характеру, що істотно поліпшують якість освіти». Суб'єктами інноваційної освітньої діяльності названо: «...фізичні та юридичні особи: педагогічні та науково-педагогічні працівники навчальних закладів, наукові працівники, працівники органів управління освітою, навчальні заклади, під-

приємства, установи та організації, що надають освітні послуги». Визначено три рівні інноваційної освітньої діяльності – всеукраїнський, регіональний та в межах навчального закладу. Орієнтовно сформульований зміст інноваційної діяльності на кожному з рівнів. Поетапно розписано процедуру підготовки та здійснення експерименту всеукраїнського та регіонального рівнів. Передбачений порядок використання результатів освітніх інновацій та збереження інформації про них у спеціальних банках освітніх інновацій [9].

На виконання норм аналізованого положення здійснюються численні заходи інноваційного спрямування. Лише в останні три роки Міністерством освіти і науки видано накази про розгортання 105 експериментів всеукраїнського рівня, з них у 2014 р. – 25, 2015 р. – 39, 2016 р. – 41. У той же час безумовно актуальним є здійснення глибокого аналізу та узагальнення зазначених експериментів, визначення їх результативності, ефективності та необхідності у певному рівні запровадження.

Обговорення результатів. Отже, є підстави для констатації достатньо тісного взаємозв'язку проблем адміністративно-правового забезпечення інновацій та інноваційних технологій у сфері освіти і їх взаємопов'язаного вагомого впливу на загальну ефективність запровадження інноваційних технологій на державному рівні.

Нагальною потребою є поліпшення нормативного забезпечення інноваційних освітніх процедур, яке повинно здійснюватися в комплексі з системним нормативним забезпеченням інноваційної державної політики. Більше того, сама нормотворча діяльність повинна мати інноваційний характер і, на нашу думку, саме правові інновації можуть забезпечити надійність і ефективність юридичного забезпечення інноваційного прогресу.

Термін «правові інновації» вже зустрічався в науковій літературі, однак за його допомогою, як правило, намагаються пояснити окремі аспекти юридичного забезпечення інноваційних процедур. Так, наприклад, Л. С. Шевченко відносить до юридичних інновацій в освіті перехід навчальних закладів на нову організаційно-правову форму, а також ініціативну діяльність ВНЗ із напрацювання пропозицій щодо вдосконалення освітнього законодавства [13]. Окрім того, термін «правові інновації» нерідко використовується як гучна назва приватних юридичних установ, які попри можливо достатню ефективність діяльності нічим іншим з інноватикою не пов'язані.

Правову інновацію ми пропонуємо розглядати як належним чином організовану та структуровану і науково обґрунтовану законотворчу діяльність, результатом якої є розробка, затвердження та запровадження актуальних правових норм, здатних істотно поліпшити характер правового регулювання суспільних відносин.

Висновки. Таким чином, правові інновації повинні забезпечити інноваційний характер розроблення, прийняття і запровадження нормативних актів за принципами інноваційних технологій: усвідомлення необхідності змін у законодавстві і прийняття відповідного нормативно-правового акта – розробка

теоретико-концептуальних положень, на яких ґрунтуватиметься проект нормативного документа, аналіз і наукове прогнозування його результатів – створення робочих груп для напрацювання та доопрацювання документа і його імплементації – прийняття пропозицій у вигляді затвердженого нормативно-правового акта – імплементація та впровадження в практику діяльності затверджених нормативних положень. Попри важливість усіх запропонованих елементів, вважаємо необхідним зосередити увагу саме на останньому, оскільки аналіз правозастосовчої практики в освітній (та й не тільки в освітній) сферах дає підстави стверджувати, що достатньо часто передові й актуальні нормативні положення не дають належної ефективності саме через невідпрацьований механізм їх імплементації.

Нормотворча діяльність за принципами і структурою інноваційних технологій повинна забезпечити відпрацювання й прийняття актуальних науково обґрунтованих та практично доцільних нормативних актів з їх наступним ефективним впровадженням.

Список літератури:

1. Про інноваційну діяльність : Закон України від 04.07.2002 р. № 40–ІУ // Відомості Верховної Ради України. 2002. – № 36. – Ст. 266.
2. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні : Закон України від 08.09.2011 р. № 3715–УІ // Відомості Верховної Ради України. 2012. – № 19–20. – Ст. 166.
3. Про наукову і науково-технічну діяльність : Закон України від 26.11.2015 р. № 848–УІІІ // Відомості Верховної Ради. – 2016. – № 3. – Ст. 25.
4. Про вищу освіту : Закон України від 01.07.2014 р. № 1556–VII // Відомості Верховної Ради України. 2014. – № 37–38. – Ст. 2004.
5. Проект Закону «Про освіту» від 04.04.2016 р. № 3491-д. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=58639.
6. Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Стратегія інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів» : Постанова Верховної Ради України від 21.10.2010 р. № 2632–VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 11. – Ст. 72.
7. Про затвердження Порядку державної реєстрації інноваційних проектів і ведення Державного реєстру інноваційних проектів : Постанова Кабінету Міністрів України від 17.09.2003 р. № 1474 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1474-2003-%D0%BF>.
8. Про схвалення Концепції розвитку національної інноваційної системи : Розпорядження Кабінету Міністрів від 17 червня 2009 р. № 680-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/680-2009-%D1%80>.
9. Про затвердження Положення про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності : Наказ Міністерства освіти і науки України від 07.11.2000 р. № 522 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0946-00>.
10. Голяшкін О. В. Адміністративно-правове регулювання інноваційної діяльності в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / О. В. Голяшкін. Акад. праці і соц. відносин федерації проф. спілок України. – Київ, 2011. – 20 с.
11. Гриньов Б. В. Аналіз проекту нової редакції Закону України «Про інноваційну діяльність»/ Б. В. Гриньов, В. А. Гусев // Наука та інновації. – 2010. – Т. 6 – № 2. – С. 9–14.
12. Клімова Г. П. Парадигмальні концепти інноваційного розвитку вищої освіти України. / Г. П. Клімова // Право та інновації . – 2015 – № 1. – С. 11–18.

13. Шевченко Л. С. Типологізація інноваційної діяльності та інновацій в освітній сфері [Електронний ресурс] / Л. С. Шевченко. – Режим доступу : <http://ndipzir.org.ua/wp-content/uploads/2014/01/Shevchenko.pdf>.

References:

1. Pro innovatsiinu diialnist: Zakon Ukrainy vid 04.07.2002 № 40–ІУ. (2002). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 36, St. 266 [in Ukrainian].
2. Pro priorytetni napriamy innovatsiinoi diialnosti v Ukraini: Zakon Ukrainy vid 08.09.2011 № 3715–ІІ. (2012). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 19–20, St. 166 [in Ukrainian].
3. Pro naukovu i naukovo-tekhnichnu diialnist: Zakon Ukrainy vid 26.11.2015 № 848–ІІІ. (2016). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 3, St. 25 [in Ukrainian].
4. Pro vyshchu osvitu Zakon Ukrainy vid 01.07.2014 № 1556–VІІ. (2014). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 37–38, St. 2004 [in Ukrainian].
5. Proekt Zakonu «Pro osvitu» vid 04.04.2016 № 3491-d. *w1.c1.rada.gov.ua*. Retrieved from: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=58639 [in Ukrainian].
6. Pro Rekomendatsii parlamentskykh slukhan na temu Stratehiia innovatsiinoho rozvytku Ukrainy na 2010–2020 roky v umovakh hlobalizatsiinykh vyklykiv. Postanova Verkhovnoi Rady Ukrainy vid 21.10.2010 № 2632–VІ. (2011). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 11, St. 72 [in Ukrainian].
7. Pro zatverdzhennia Poriadku derzhavnoi reiestratsii innovatsiinykh proektiv i vedennia Derzhavnoho reiestru innovatsiinykh proektiv: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 17.09.2003 № 1474. *zakon3.rada.gov.ua*. Retrieved from: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1474-2003-%D0%BF> [in Ukrainian].
8. Pro skhvalennia Kontseptsii rozvytku natsionalnoi innovatsiinoi systemy: Rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv vid 17 chervnia 2009 № 680-r. *zakon2.rada.gov.ua*. Retrieved from: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/680-2009-%D1%80> [in Ukrainian].
9. Pro zatverdzhennia Polozhennia pro poriadok zdiisnennia innovatsiinoi osvitnoi diialnosti: Nakaz Ministerstva osvity i nauky Ukrainy vid 07.11.2000 № 522. *zakon3.rada.gov.ua*. Retrieved from: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0946-00> [in Ukrainian].
10. Holiashkin, O.V. (2011). *Administratyvno-pravove rehuliuвання innovatsiinoi diialnosti v Ukraini. Extended abstract of candidate's thesis*. Kyiv [in Ukrainian].
11. Hrynov, B.V., Husiev, V.A. (2010). Analiz proektu novoi redaktsii Zakonu Ukrainy «Pro innovatsiinu diialnist». *Nauka ta innovatsii*. Vol. 6, 2 [in Ukrainian].
12. Klimova, H.P. (2015). Paradyhmalni kontsepty innovatsiinoho rozvytku vyshchoi osvity Ukrainy. *Pravo ta innovatsii*, 1 [in Ukrainian].
13. Shevchenko, L.S. (2014). Typolohizatsiia innovatsiinoi diialnosti ta innovatsii v osvitnii sferi. [Typology Of Innovative Activity And Innovations In Education Sector]. *ndipzir.org.ua*. Retrieved from: <http://ndipzir.org.ua/wp-content/uploads/2014/01/Shevchenko.pdf> [in Ukrainian].

Legenkyj M. I., Candidate of Pedagogic Sciences, Associate Professor, Doctoral Candidate of the Department of Administrative Law and Procedure, Lviv Polytechnic National University. Ukraine, Lviv.

e-mail: legenkyj@ukr.net ; ORCID 0000-0003-4179-1964

Legislative regulation of relations in the sphere of innovations in education

The paper proves the actuality of innovation, both in general and in education in particular. It is emphasized that the development of a significant number of technologies and relevant socio-pedagogical mechanisms of their implementation requires that you configure the appropriate organizational and regulatory systems that would properly regulate these processes.

The analysis of the main normative-legal acts, which regulate public relations in innovation processes in educational sphere.

It should be noted that by the Law of Ukraine «About Innovative Activity» pays very little attention to innovative activities in education. The implementation of a number of laws in the innovative sphere is actually stopped, primarily because of the lack of state target programs of forecasting of scientific-technical and innovation development of Ukraine. Certainly powerful and consistent Law of Ukraine «About Scientific and Scientific-Technical Activities», adopted in 2016, doesn't work. The primary reason for this problem is the extremely low rate of implementation of this regulation. Extremely inhibited pace of implementation has the other critical educational Law «About Higher Education». And in the end it is noted that the current Law of Ukraine «About Education» the question of innovation is not paying attention to at all.

In this regard, the draft law «About Education» is analyzed from the point of view of possibilities of regulation of innovative activity in the educational sphere and made the appropriate suggestions.

The proposals regarding to the use of the legal science and practice innovation, all of which are properly organized and structured and scientifically based legislative activity, the result of which is the development, adoption and implementation of relevant legal norms, can significantly improve the nature of the legal regulation of social relations.

Keywords: legislative regulation; educational innovation; education sector; legal innovation.

Надійшла до редколегії 21.02.2017 р.